

PRAVDA JE POHŘBENÁ S MRTVÝMI...

MICHAEL
CONNELLY

MĚSTO
KOSTÍ

„VÝJIMEČNÝ ROMÁN...
MOŽNÁ NEJLEPŠÍ Z CELÉ SÉRIE!“
EVENING STANDARD

MĚSTO KOSTÍ

Michael Connelly

MĚSTO KOSTÍ

slovar

Copyright © 2002 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2002, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9, info@slovart.cz, v Praze roku 2025
Z anglického originálu *City Of Bones* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Tešín
Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1221-5
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

*Johnu Houghtonovi,
za pomoc, přátelství a historky*

1

Stará dáma si to nakonec s umíráním rozmyslela, ale už bylo pozdě. Nejprve zarývala prsty do omítky nedaleké zdi tak dlouho, až si ulámala většinu nehtů, pak se chytila za krk a snažila se vklínit zkrvavené konečky prstů pod šňůru. Při kopání do zdi si zlomila čtyři prsty na noze. Bojovala tak úporně a projevovala tak zoufalou vůli žít, že si Harry Bosch začal klást otázku, co se asi seběhlo předtím. Kde bylo její odhodlání a vůle a proč se obojí přihlásilo až ve chvíli, kdy si žena přetáhla přes krk prodlužovací šňůru a odkopla židličku? Proč neměla stejnou vůli k životu i předtím?

Podobné dotazy se v Boschových zprávách o úmrtí nikdy neobjevily. Když však teď seděl v autě před Penzionem skvělého stárnutí na Sunset Boulevardu východně od Hollywood Freeway, nemohl se těmto neoficiálním otázkám vyhnout. Byl právě Nový rok a Bosch měl celý den pohotovost na telefonu.

V šestnáct hodin a dvacet minut měl za sebou již dva výjezdy k sebevraždám – jedné zastřelením a druhé oběšením. Obě oběti byly ženy a obě vykazovaly známky deprese, zoufalství a osamění. Nový rok byl každoročně velkým dnem sebevražd. Většina lidí sice vítala tento den s pocity naděje a očekávání, ale nebylo málo ani těch, kteří pokládali Nový rok za vhodný den pro smrt, přičemž někteří – jako třeba tato stará dáma – si svůj omyl uvědomili až ve chvíli, kdy již bylo pozdě.

Bosch zvedl hlavu a skrz čelní okno sledoval, jak je tělo poslední oběti přikryté zelenou příkrývkou nakládáno na vozíku do modrého pohřebního vozu. Přitom si všiml, že uvnitř vozu již stojí jeden obsazený vozík, a dovtípil se, že je to oběť první sebevraždy – čtyřiatřicetiletá herečka, která se

zastřelila v zaparkovaném autě na Mulholland Drive s výhledem na Hollywood. Bosch i tým ze soudního lékařství sem přijeli rovnou odtamtud.

Boschovi zacvrlikal mobilní telefon. Bylo to vítané přerušení chmurných myšlenek o bezvýznamných úmrtích. Ve sluchátku se ozval Mankiewicz, službu konající seržant z hollywoodského oddělení losangeleské policie.

„Už jste tam skončili?“

„Za chvíli vyrážíme.“

„A co?“

„Pozdě rozmyšlená sebevražda. Máš něco dalšího?“

„Jo. Ale říkal jsem si, že bych to neměl vytrubovat do vysílačky. Pro média je dneska chćíplej den – víc než obćani mi sem volají reportěři a vyzvídají, co je nového. Všichni chtějí vědět něco o té první sebevraždě, o té herečce na Mulhollandu. Chápeš, historka o smutném konci hollywoodského snu. A po tomhle případu by nejspíš skočili taky.“

„Jo? A copak to je?“

„Nějakej obćan v Laurel Canyonu. Na Wonderland Avenue. Zavolal mi a povídal, že se jeho pes zrovna vrátil z venčení v lese s kostí v hubě. Ten chlápek tvrdí, že je to lidská kost – prý pažní kost nějakého děcka.“

Bosch téměř zaúpěl. Každý rok se vyskytlo čtyři až pět podobných hlášení a po počáteční hysterii vždy následovalo jednoduché vysvětlení: jsou to kosti zvířete. Harry pokynul z auta dvěma zřízencům ze soudního lékařství, kteří právě zaklapli zadní dveře a nasedali do dodávky.

„Já vím, co si teď myslíš, Harry,“ pokračoval Mankiewicz. „Další hon na kosti. Už jsi to zažil stokrát, a vždycky je to stejné: kojot, jelen nebo něco takového. Jenže hele, ten chlápek se psem je doktor. A tvrdí, že o tom nemůžez být pochyb. Prý je to humerus. To znamená pažní kost. A navíc tvrdí, že patřila dítěti, Harry. A poslechni si tohle: on říkal...“

Nastala chvíle ticha, během níž Mankiewicz zřejmě hledal poznámky. Bosch sledoval, jak modrá dodávka soudního lékařství vyráží od obrubníku a zařazuje se do provozu. Když se Mankiewicz znovu ozval, očividně z něčeho četl.

„Kost má zřetelně viditelnou frakturu těsně nad mediálním epikondylem, ať je to, co chce.“

Bosch zaťal čelist. Cítil, jak mu vzadu na krku projíždí lehký elektrický záchvěv.

„Takhle to mám v poznámkách, nevím, jestli to říkám správně. Jde o to, že ten doktor tvrdí, že to bylo dítě, Harry. Takže moh by sis oblíct hubertus a ověřit ten humerus?“

Bosch neodpověděl.

„Promiň, prostě jsem se neudržel.“

„Ale jo, bylo to vtipné, Manku. Jaká je to adresa?“

Mankiewicz sdělil Boschovi adresu a oznámil mu, že již na místo vyslal hlídkový vůz.

„Udělals dobře, žes to nerozhlásil vysílačkou. Zkus to ještě vydržet.“

Mankiewicz souhlasil. Bosch zaklapl telefon a nastartoval auto. Ještě jednou se zadíval na vchod penzionu, zařadil rychlost a vyrazil. Nic na penzionu mu nepřipomínalo skvělé stárnutí. Žena, která se oběsila v přístěnku drobné ložnice, neměla podle správy penzionu vůbec žádné příbuzné. I po smrti ji čekalo totéž co za života: osamění a zapomenutí.

Bosch se zařadil do šňůry aut a zamířil k Laurel Canyonu.

2

Během jízdy do kaňonu, stoupání na Lookout Mountain a odtud na Wonderland Avenue poslouchal Bosch v rádiu přímý přenos ze zápasu Lakers. Nebyl nábožným příznivcem basketbalu, ale chtěl být v obraze pro případ, že dnes bude potřebovat svého kolegu Jerryho Edgara. Bosch zatím pracoval sám, protože Edgar někde se štěstím sehnal dva volné lístky na dnešní zápas. Bosch proto souhlasil, že se pokusí všechna dnešní hlášení vyřídit sám a nebude Edgara vyrušovat, pokud se neobjeví vražda nebo něco, co by sám nezvládl. O samotě pracoval také proto, že Kizmin Riderová, třetí člen jeho vyšetřovacího týmu, byla již téměř před rokem povýšena a přeřazena na oddělení loupeží a vražd a uvolněné místo dosud zůstalo neobsazeno.

Právě běžela třetí čtvrtina utkání s Trail Blazers a skóre bylo vyrovnané. Bosch opravdu nebyl zapáleným basketbalovým fandou, ale z Edgarova neustálého tlachání o zápase a proseb, aby nemusel sloužit pohotovost, vyrozuměl, že jde o důležité utkání Lakers s jedním z jejich úhlavních soupeřů. Rozhodl se tedy, že Edgarovi zavolá až ve chvíli, kdy dorazí na místo činu a zhodnotí situaci. V kaňonu se však signál na středních vlnách začal ztrácet, a tak Bosch opět rádio vypnul.

Stoupání bylo příkré. Laurel Canyon v podstatě představoval zářez v pohoří Santa Monica. Všechny vedlejší silnice se vinuly vzhůru směrem k hřebeni a Wonderland Avenue končila na odlehlém místě s půlmilionovými domy obklopenými hustě zalesněným a strmým terénem. Bosch instinktivně věděl, že pátrání po kostech v této oblasti bude z logistického hlediska zlý sen. Zastavil za hlídkovým vozem, který již parkoval na Mankiewiczem uvedené adrese, a podíval se na hodinky. Bylo 16:38. Bosch si

čas poznamenal na novou stránku zápisníku. Odhadoval, že do stmívání zbývá necelá hodina.

Zaklepal u dveří a otevřela mu policistka, kterou neznal. Na její jmenovce stálo Brasherová. Uvedla Bosche do domu a doprovodila ho do domácí pracovny, kde její partner – policista, jehož Bosch znal a o němž věděl, že se jmenuje Edgewood – právě hovořil s prošedivělým mužem sedícím za přeplněným pracovním stolem. Kromě mnoha jiných věcí stála na stole krabice od bot se sejmutým víkem.

Bosch se postavil před muže a představil se. Šedivý muž odvětil, že se jmenuje Paul Guyot a pracoval jako praktický lékař. Bosch se předklonil a viděl, že v krabici od bot leží kost, kvůli níž se zde všichni sešli. Kost měla tmavě hnědou barvu a vypadala jako kus sukovitého naplaveného dřeva.

Kromě toho si Bosch všiml psa rozvaleného na podlaže vedle doktorovy židle. Byl to velký pes se žlutou srstí.

„Tak tohle je ta kost,“ řekl Bosch a zadíval se do krabice.

„Ano, detektive, to je ona,“ odpověděl Guyot. „A jak vidíte...“

Natáhl se do police za pracovním stolem, vytáhl objemnou *Grayovu anatomii* a otevřel ji na předem označeném místě. Bosch si všiml, že má na ruku gumové rukavice.

Na označené stránce byla ilustrace kosti v pohledu zepředu a zezadu. V rohu se pak skvěl malý náčrt kostry se zvýrazněnými pažními kostmi na obou rukou.

„Tohle je humerus,“ prohlásil Guyot a poklepal na stránku. „A tohle nalezený vzorek.“

Sáhl do krabice od bot, jemně z ní vytáhl kost a přidržel ji nad ilustrací v knize.

„Mediální epikondyl, trochlea, větší a menší tuberkul,“ konstatoval. „Všechno tady je. A jak už jsem říkal těmhle dvěma policistům, svoje kosti poznám i bez knihy. Tahle kost je lidská, detektive. Bez nejmenších pochyb.“

Bosch pohlédl Guyotovi do obličeje. Spatřil v něm lehké chvění, snad první náznak Parkinsonovy choroby.

„Vy už jste v důchodu, doktore?“

„Ano, ale to neznamená, že nepoznám kost, když ji uvidím...“

„Já se s vámi nepřu, doktore Guyote.“ Bosch se pokusil o úsměv. „Když říkáte, že je to lidská kost, věřím vám.“

Dobře? Pouze se snažím získat obrázek situace. Jestli chcete, můžete tu kost vrátit zpátky do krabice.“

Guyot vložil kost do krabice od bot.

„Jak se jmenuje váš pes?“

„Calamity.“

Bosch se zadíval na psa. Zdálo se, že spí.

„Když byla ještě štěně, dělala nám spoustu potíží.“

Bosch přikývl.

„Vím, že už jste to jednou říkal, ale popište mi, co se dneska stalo.“

Guyot se sklonil a podrbal psa za obojkem. Pes se na něj chvíli díval a pak si opět položil hlavu a zavřel oči.

„Šel jsem Calamity odpoledne vyvenčit. Když vyjdu nahoru na točnu, obvykle ji pustím z vodítka a nechám ji běhat po lese. Má to ráda.“

„Co je to za plemeno?“ zeptal se Bosch.

„Zlatý labrador,“ odpověděla za ním Brasherová rychle.

Bosch se otočil a pohlédl na ni. Brasherová si uvědomila, že udělala chybu, když se vložila do hovoru, a ustoupila ke dveřím, kde stál její partner.

„Jestli máte nějaké jiné povinnosti, můžete už jít,“ řekl Bosch. „Převezmu vyšetřování sám.“

Edgewood přikývl a pokynul kolegyni.

„Díky, doktore,“ řekl na odchodu.

„To nestojí za řeč.“

Bosche něco napadlo.

„Hej, ještě něco.“

Edgewood s Brasherovou se otočili.

„Nepouštějte to do éteru, dobře?“

„Jasně,“ řekla Brasherová a fixovala Bosche pohledem tak dlouho, dokud se neotočil.

Když policisté odešli, podíval se Bosch zpátky na lékaře a všiml si, že jeho třes v obličeji je nyní o něco výraznější.

„Taky mi zpočátku nevěřili,“ utrousil Guyot.

„To je jen proto, že takových telefonátů míváme spoustu. Ale já vám věřím, doktore. Takže co kdybyste mi to teď dopověděl?“

Guyot přikývl.

„No, takže jsem ji nahoře pustil z vodítka. Okamžitě vyběhla do lesa, jak to má ráda. Je dobře vycvičená. Když

zapískám, hned se vrátí. Problém je, že už nedokážu moc hlasitě pískat. Takže když zaběhne někam, kde mě neslyší, musím na ni jednoduše počkat.“

„A to se stalo i dnes, když našla tu kost?“

„Ano. Zapískal jsem a ona nepřiběhla.“

„Takže byla někde dost daleko.“

„Ano, přesně tak. Čekal jsem. Ještě několikrát jsem zapískal a ona pak konečně přiběhla z lesa vedle domu pana Ulricha. V hubě přitom měla tu kost. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaký klacek, že chce, abych jí ho házel a ona ho aportovala. Když ale přiběhla až ke mně, poznal jsem ten tvar. Sebral jsem jí tu kost – nechtěla ji pustit –, doma jsem ji prohlédl, ujistil se, že je lidská, a zavolaal lidem od vás.“

Lidem od vás, pomyslel si Bosch. Každý to říkal takhle, jako by policisté představovali jiný živočišný druh. Podivný druh s krunýřem, skrz nějž neproniknou žádné hrůzy světa.

„Když jste volal, říkal jste službu konajícímu seržantovi, že na té kosti je fraktura.“

„Přesně tak.“

Guyot znovu zvedl kost a jemně ji přidržel. Otočil ji a přešel prstem po svislé rýze na jejím povrchu.

„Tohle je zlomová linie, detektive. Je to zahojená fraktura.“

„Dobře.“

Bosch ukázal na krabici a doktor do ní vložil kost zpátky.

„Nevadilo by vám, doktore, kdybyste teď vzal svého psa na vodítko a šel se se mnou projít na tu točnu?“

„Vůbec ne. Akorát se potřebuju přezout.“

„Já se taky převléknu. Co kdybych na vás počkal venku?“

„Hned jsem tam.“

„Tohle si vezmu s sebou.“

Bosch zakryl krabici od bot víkem a uchopil ji do obou rukou, aby měl jistotu, že ji nepřevrhne a neporuší její obsah.

Když vyšel ven, všiml si, že hlídkový vůz stále stojí před domem. Oba policisté seděli uvnitř a zřejmě sepisovali hlášení. Bosch přešel ke svému autu a položil krabici na sedadlo spolujezdce.

Protože neměl službu, ale pouhou pohotovost, neměl na sobě oblek. Byl oblečen v modrých džínkách, bílé košili a sportovní bundě. Svlékl si bundu, složil ji a hodil na zadní sedadlo. Všiml si, že kohoutek pistole, kterou nosil u pasu,

mu již prodřel do lemu díru, a přitom bunda nebyla ještě ani rok stará. Zanedlouho se mu pistole prosoupe až do kapsy a pak úplně ven. Většinu svého oblečení prodřel Bosch zevnitř.

Následně si svlékl košili, pod kterou měl na sobě ještě bílé tílko. Otevřel kufr, aby z krabice s vybavením pro ohledávání míst činu vytáhl pracovní boty. Když se naklonil nad zadní nárazník a začal se přezouvat, všiml si, že Brasherová vystoupila z hlídkového vozu a míří směrem k němu.

„Takže to vypadá na skutečný případ, co?“

„Myslím, že jo. Ale musí to ještě potvrdit někdo ze soudního.“

„Půjdete se tam rozhlídnout?“

„Pokusím se. Ale už není moc světla. Nejspíš se sem budu muset vrátit ještě zítra.“

„Mimochodem, já jsem Julia Brasherová. Jsem na oddělení nová.“

„Harry Bosch.“

„Já vím. Slyšela jsem o vás.“

„Všechno popírám.“

Brasherová se usmála a natáhla ruku, ale Bosch si právě zavazoval botu. Nechal toho a potřásl si s Brasherovou pravicí.

„Pardon,“ řekla policistka. „Dneska nemám cit pro nasčování.“

„Nic se nestalo.“

Bosch si došněroval botu a sundal nohu z nárazníku.

„Když jsem tam vyhrkla název toho plemene, okamžitě mi došlo, že se snažíte navázat s tím doktorem psychologický vztah. Byla to moje chyba. Omlouvám se.“

Bosch si ji chvíli prohlížel. Mohlo jí být kolem pětatřiceti a měla tmavě hnědé oči a tmavé vlasy sepnuté do krátkého copu, který ji sahal kousek pod límec. Podle rovnoměrného opálení kůže Bosch tipoval, že je ráda v přírodě.

„Jak říkám, nic se nestalo.“

„Vy jste sám?“

Bosch zaváhal.

„Můj partner pracuje na něčem jiném, a tak jsem to jel ověřit sám.“

Bosch si všiml, že ze dveří domu vyšel doktor Guyot se psem na vodítku. Rozhodl se, že nebude vytahovat

kombinézu určenou pro ohledávání míst činu a oblékat si ji. Nakrátko pohlédl na Julii Brasherovou, která právě sledovala blížícího se psa.

„Máte hodně hlášení?“

„Ne, jde to dobře.“

Bosch se podíval na baterku v krabici s ohledávacím vybavením. Šlehl pohledem po Brasherové, popadl jelenici a přehodil ji přes baterku. Vytáhl z krabice žlutou policejní pásku a polaroid, zavřel kufr a otočil se k Brasherové.

„Takže by vám nevadilo, kdybych si od vás půjčil baterku? Eh, svoji jsem si zapomněl.“

„Žádný problém.“

Brasherová sňala baterku z kroužku na opasku a podala ji Boschovi.

V tu chvíli k nim dorazil doktor se psem.

„Jsme připraveni.“

„Dobrá, doktore, chtěl bych, abyste nás zavedl na místo, kde jste pustil svého psa z vodítka. Uvidíme, kam poběží tentokrát.“

„Nejsem si jistý, jestli jí budete stačit.“

„O to už se postarám sám, doktore.“

„Takže tudy.“

Vyrazili do kopce k malé točně, kde končila Wonderland Avenue. Brasherová kývla na partnera v autě a šla s nimi.

„Víte, před pár lety jsme zrovna na téhle cestě zažili docela vzrušení,“ řekl Guyot. „Jednoho muže sledovali z Hollywood Bowlu až sem do jeho domu a pak ho přepadli a zabili.“

„Vzpomínám si,“ odpověděl Bosch.

Věděl, že vyšetřování ještě nebylo uzavřeno, ale nezmínil se o tom. Nebyl to jeho případ.

Doktor Guyot kráčel pevným krokem, který neodpovídal jeho věku a pravděpodobné chorobě. Nechal psa, aby určoval tempo, a zanedlouho již byl hezkých pár kroků před Boschem s Brasherovou.

„Kde jste byla předtím?“ zeptal se Bosch policistky.

„Jak to myslíte?“

„Říkala jste, že jste v hollywoodském oddělení nová. Co jste dělala předtím?“

„Ach tak. Byla jsem na akademii.“

Bosch byl překvapen. Pohlédl na policistku a pomyslel si, že svůj odhad jejího věku bude možná muset přehodnotit.

Brasherová přikývla a řekla: „Já vím, jsem stará.“

Bosch upadl do rozpaků.

„Ne, to jsem nechtěl říct. Jen jsem si myslel, že jste byla ještě někde jinde. Nepřipadáte mi jako nováček.“

„Nastoupila jsem až ve čtyřiatřiceti.“

„Vážně? Fíha.“

„Jo. Policajťštinou jsem se nakazila dost pozdě.“

„A co jste dělala předtím?“

„No, hromadu nejrůznějších věcí. Většinou jsem cestovala. Chvilí mi trvalo, než jsem si ujasnila, co chci vlastně dělat. A chcete vědět, co chci dělat ze všeho nejvíc?“

Bosch na ni pohlédl.

„Co?“

„To co vy. Vraždy.“

Bosch nevěděl, co říct – zda ji má povzbudit, nebo spíše odradit.

„No tak hodně štěstí,“ řekl.

„Copak vám nepřipadá, že je to nejvíce naplňující práce vůbec? Jen se na ni podívejte – vy odstraňujete ze směsi ty nejhorší lidi.“

„Ze směsi?“

„Ze společnosti.“

„Aha, jo, to asi jo. Když nám přeje štěstí.“

Mezitím dostihli doktora Guyota, který se se psem zastavil na malém prostranství sloužícím jako točna pro automobily.

„To je to místo?“

„Ano. Tady jsem ji pustil. Vyběhla támhletím směrem.“

Ukázal na les s nízkým porostem, který začínal na úrovni silnice, ale záhy se změnil v příkré stoupání k hřebeni sva-hu. Protínal ho betonový odvodňovací kanál, což vysvětlovalo, proč tento pozemek nikdy nebyl zastavěn. Kanál nepochybně patřil městu a měl odvádět vodu z domů podél silnice. Většina silnic v kaňonu byla postavena na místě někdejších potoků a řeků. Nebýt odvodňovacích kanálů, začaly by silnice při silném dešti plnit svou původní funkci.

„Poběžíte nahoru?“ zeptal se Guyot.

„Pokusím se.“

„Půjdu s vámi,“ řekla Brasherová.

Bosch se na ni podíval a pak se otočil za zvukem auta. Byl to hlídkový vůz s Edgewoodem za volantem. Policista přijel až k nim a stáhl okénko.

„Máme tu sólokapra, kolegyně. Déenko.“

Ukázal na opuštěné sedadlo spolujezdce. Brasherová se zamračila a pohlédla na Bosche.

„Domácí násilí nesnáším.“

Bosch se usmál. Také je neměl rád, zvláště když se změnilo v „dézetko“ neboli domácí zabijačku.

„To mě mrzí.“

„No, tak možná příště.“

Brasherová obešla auto.

„Tady,“ řekl Bosch a podal jí baterku.

„Mám v autě ještě jednu,“ řekla policistka. „Můžete mi ji vrátit později.“

„Určitě?“

Bosch byl v pokušení požádat ji o telefonní číslo, ale nakonec odolal.

„Určitě. Hodně štěstí.“

„Vám taky. Dávejte na sebe pozor.“

Brasherová se na něj usmála a spěšně nasedla do auta. Bosch se otočil zpátky ke Guyotovi se psem.

„Atraktivní žena,“ řekl Guyot.

Bosch nechal jeho poznámku bez odpovědi – přemýšlel, jestli ji Guyot vyslovil na základě jeho chování vůči Brasherové. Doufal, že takhle nápadný nebyl.

„Tak jo, doktore,“ řekl, „pusťte toho psa a já se s ním pokusím udržet krok.“

Guyot poplácal psa po hrudníku a odhákl vodítko.

„Přines kost, holka. Přines kost! Přines!“

Pes vyrazil do lesa a zmizel z dohledu dříve, než se Bosch zmohl na jediný krok. Harry se téměř rozesmál.

„No, myslím, že jste měl pravdu, doktore.“

Otočil se, aby se ujistil, že hlídkový vůz opravdu odjel a Brasherová nebyla svědkem labradorova úprku.

„Chcete, abych zapískal?“

„Ne. Prostě tam půjdu, trochu se porozhlídnu a uvidím, jestli na toho psa nenarazím.“

Rozsvítil baterku.